

Als je iets wilt bereiken, moet je er wat voor doen

door Wim Rhebergen

Op de laatste ledenvergadering ontmoette ik hem voor het eerst. Hij was nog niet zo lang lid van de vereniging. Ik zoek zijn website op en lees: Wim Westerman: dirigent, organist, trombonist. Het maakt nieuwsgierig. We spreken af en ik rijd naar Ekehaar, waar hij woont. Een verrassende kennismaking.

Ekehaar, Drenthe. Ik kom vanuit Zwolle en enkele kilometers voor Assen rijd ik het landelijk gebied in. Ik zie Kamp Westerbork liggen, volg de weg naar Amen, een plaats waar ik nog nooit van gehoord heb, en kom dan in Ekehaar, ook voor mij totaal onbekend. Ekehaar betekent 'eiken op de hoogte'. Het centrum is een driesprong van wegen met enkele monumentale boerderijen. Een van die boerderijen is de Theaterboerderij, waar Wim en ik hebben afgesproken. Er is niemand te zien. Ik ben wat aan de vroege kant en denk dat Wim Westerman wel op een fiets zal komen aanrijden, maar nee, ineens komt hij van achter de boerderij tevoorschijn. Hij woont hier en is, samen met zijn vrouw, eigenaar van de Theaterboerderij. Daarnaast exploiteren zij bed and breakfast 'De Roestplaats'. "Een roestplaats is een slaap- en rustplaats voor vogels in de natuur. Ons uilenpaar heeft

deze gevonden op de zolder van de theaterboerderij. Zij hebben hun intrek genomen in de uilenkast op de bovenste verdieping." Het is mooi weer. We gaan buiten zitten. Ik geniet van de zon en kijk naar de uitbundige bloesem van de appelboom voor mij en het lentegroen. Hij haalt voor mij koffie en een boterhammetje. Hoe goed is het hier te toeven.

Theaterboerderij

Wil je de Theaterboerderij zien? We komen in een grote ruimte met een tribune die uitziet op de plek waar de artiesten optreden. Vijf jaar geleden hebben zij het pand gekocht. Zijn vrouw en hij wilden een nieuwe start maken en op hun zoektocht naar een nieuwe toekomst, ontdekten zij deze boerderij. Ze hoefden niet lang na te denken. Dit was perfect. Speelplaats voor muziek, cultuur en natuur. Een plek met mogelijkheden. Aan de wanden zie ik artistieke foto's gemaakt door zijn vrouw, die amateurfotografe is. Het theaterprogramma loopt nu drie jaar. Wim Westerman opende het programma met een harmoniumconcert. Ik zie aan de zijkant een orgel staan. We lopen erheen. Willem van Gruisen, Leeuwarden, bouwde het in 1837. Het instrument heeft nog steeds een mooi geluid. Wim Westerman begint te spelen en laat me de verschillende registers horen. Het orgel is een uniek exemplaar, want er bestaan niet veel Willem van Gruisen-instrumenten. Wikipedia zegt: "Willem van Gruisen was een zoon van orgelbouwer Albertus van Gruisen en Catharina Willems. In 1824 zette Willem de firma A. van Gruisen en Zonen voort. Hij bouwde zeven kerkorgels. De orgelmakerij werd in 1843 overgenomen door Willem Hardorff." Dan zie ik aan de zijkant van de tribune een groot aantal harmoniums staan. "Deze Alexandre heb ik van Jos Vlietstra gekocht en deze Balthazar Florence van Kok van Nood". Ineens voel ik mij thuis: allemaal namen van mensen die ik ken. Daar zie je een Hinkel. Hoeveel harmoniums heeft hij eigenlijk? "Ik weet het niet zo precies, maar ik denk wel meer dan twintig. Kijk hier, heb ik er ook nog enkele staan" en we duiken een donker hol in, ergens achter de tribune. "Die kleine instrumenten neem ik mee als we scholen bezoeken om hen instrumenten te tonen, een Kasriel, een Leonhardt harmonium en een Alexandre. Het is steeds weer een succes. Die instrumenten maken nieuwsgierig".

Als we de Theaterboerderij hebben bezichtigd, lopen we over het stukje land achter de boerderij. Hij laat me een kleine schuur zien, opent de deur en ik kijk in een ruimte